

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ - JEUNE FEMME

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Λεονόρ Σεράιγ
Ηθοποιοί: Λετίσια Ντος, Ναταλί Ρισάρ,
 Σουλεϊμάν Σεγιέ Ντιαγιέ

Φωτογραφία: Εμιλί Νομπλέτ

Μοντάζ: Κλεμάνς Καρέ

Μουσική: Ζιλί Ρουέ

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 97'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- 10 Βραβεία και 14 Υποψηφιότητες
- Bratislava International Film Festival 2017, 2 Βραβεία: Καλύτερη Ηθοποιός (Λετίσια Ντος) και Βραβείο Μαθητικής Επιτροπής (Λεονόρ Σεράιγ).
- Cannes Film Festival 2017, Χρυσή Κάμερα στη Λεονόρ Σεράιγ
- Champs-Élysées Film Festival 2017, Βραβείο της Επιτροπής (Διαγωνιστικό Γαλλικού Κιν/φου) Λ. Σεράιγ.
- Deauville Film Festival 2017, Βραβείο d' Omano-Valenti στη Λεονόρ Σεράιγ.
- Janela do Recife International Film Festival 2017, Βραβείο Καλύτερης Ταινίας στη Λεονόρ Σεράιγ.
- Lumiere Awards, France 2018, Βραβείο Υποσχόμενης Ηθοποιού (Λετίσια Ντος)
- Stockholm Film Festival 2017, Αργυρός Ίππος Καλύτερης Ταινίας στη Λεονόρ Σεράιγ.
- Valladolid International Film Festival 2017 Βραβείο

Καλύτερη Ηθοποιός η Λετίσια Ντος.

- Zagreb Film Festival 2017 Ειδική Μνεία σκηνοθεσίας στη Λεονόρ Σεράιγ.

- 14 ακόμη Υποψηφιότητες σε Φεστιβάλ.

Έπειτα από μακρόχρονη απουσία, η 30χρονη Πολά επιστρέφει στο Παρίσι άφραγκη κι ερωτικά απογοητευμένη, βρίσκοντας όλες τις πόρτες κλειστές. Εκείνη όμως είναι αποφασισμένη να κάνει μια καινούργια αρχή, σε μια ντοκιμαντερίστικα ανάλαφρη, γλυκόπικρη και τελικά απελευθερωτική ιστορία ενηλικίωσης. Χρυσή Κάμερα στο Φεστιβάλ Κανών.

Υποψήφιο για δύο Σεζάρ και βραβευμένο στις Κάνες με Χρυσή Κάμερα, το σκηνοθετικό ντεμπούτο της Λεονόρ Σεράιγ είναι μια ταινία με έντονο θηλυκό άρωμα. Σχεδόν όλη η δημιουργική ομάδα –από τη σκηνοθέτιδα και τη μοντέζ μέχρι τη διευθύντρια φωτογραφίας, τη σκηνογράφο και τη μουσικό– αποτελείται από γυναίκες, ενώ η ηρωίδα είναι η 30χρονη Πολά, ένα κορίτσι που ήδη από το πρώτο πλάνο «επιτίθεται» στην κάμερα. Ερωτικά απογοητευμένη, καθώς ο διάσημος φωτογράφος με τον οποίο είχε σχέση δεν της ανοίγει την πόρτα, άφραγκη, χωρίς καλή σχέση με τη μητέρα της και με μόνη συντροφιά μια γάτα, η Πολά έχει επιστρέψει στο Παρίσι ύστερα από χρόνια απουσίας. Με το ένα πόδι στην παιδική αθωότητα και με το άλλο στην κατάθλιψη, προσπαθεί να βάλει τάξη στη ζωή της, χωρίς όμως να μπορεί να ελέγξει απόλυτα τις παρορμήσεις της.

Το Παρίσι τής προσφέρει ευκαιρίες, αλλά ταυτόχρονα της δίνει στα νεύρα, ενώ οι άνθρωποι που συναντά τη βρίσκουν τη μια στιγμή γλυκιά και την επόμενη ανυπόφορη. Μια ντοκιμαντερίστικα ανάλαφρη αύρα που κουβαλάει τη φρεσκάδα της νουβέλ βαγκ συνοδεύει τη μικρή οδύσσεια της Πολά στη γαλλική πρωτεύουσα, η οποία συμπρωταγωνιστεί ισότιμα μαζί της σε αυτήν τη γλυκόπικρη ιστορία καθυστερημένης ενηλικίωσης.

Ατέριπτος ρεαλισμός και ξενοιασιά, απελπισία και νεανική αποφασιστικότητα συνυπάρχουν ταυτόχρονα στις δυναμικές εικόνες αυτού του πρωτότυπου μανιφέστου αυτογνωσίας, το οποίο στη μία σκηνή θυμίζει τη «Ζαζί στο Μετρό» και στην άλλη την «Κλεό Από τις 5 ως τις 7». Κατόρθωμα της Σεράιγ οι ενέσεις λυτρωτικού χιούμορ που δεν υπονομεύουν τα συναισθήματα κι ερμηνευτικός άθλος της 37χρονης Λετισιά Ντος η μεταμόρφωσή της στο κοριτσίστικο πρόσωπο μιας ολόκληρης, αόρατης μα διεκδικητικής γενιάς.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

«Η ελευθερία είναι για τους εγωκεντρικούς μαλάκας!» κραυγάζει η Πολά, η «νέα γυναίκα» της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας της Λεονόρ Σεράιγ, στον γιατρό που μόλις της περιποιήθηκε μια πληγή στο μέτωπο. Είμαστε στα αρχικά πλάνα, η παρατημένη από τον εραστή της Πολά βρίσκεται σε ένα ιατρείο μετά από αυτοτραυματισμό, και ο γιατρός, έχοντας ακούσει τη μανιώδη εξομολόγησή της, τη συμβουλεύει να απολαύσει τη νεοαποκτηθείσα ελευθερία της.

Όμως η 31χρονη Πολά επιθυμεί όχι την ελευθερία της, αλλά την αυτονομία της, που είναι κάτι διαφορετικό. Η αυτονομία, έμφυτη, αφορά τα γνήσια κίνητρα ενός ατόμου για επιθυμίες πέρα από εξωγενείς παράγοντες, ενώ η ελευθερία, επίκτητη, την επάρκεια των μέσων του να μπορεί να συντηρήσει αυτή την ανεξαρτησία μέσα σε ένα κοινωνικό πλαίσιο. Και η Πολά, ενώ θέλει να παραμένει αυθεντική, δεν έχει ούτε τα υλικά ούτε και τα ψυχικά μέσα για να απομονωθεί από την κοινωνία, τους ανθρώπους, τις σχέσεις, την καθημερινή τριβή.

Η ταινία της Σεράιγ ιχνογραφεί, με τους όρους του τραχέως ρεαλισμού, τον απεγνωσμένο αυτόν αγώνα της ακριβώς να διεκδικήσει τα εν λόγω μέσα σε ένα αφιλόξενο Παρίσι. Δεν έχει σημασία αν ψεύδεται ασύστολα για να την προσλάβουν σε κατάσταση εσωρούχων ή παριστάνει την πτίτζα φοιτήτρια σε μια καριέριστα για να φροντίζει τη 10χρονη κόρη της, ούτε αν πάει με τα νερά μιας κοπέλας που τη νομίζει για παλιά συμμαθήτρια ώστε να εξασφαλίσει στέγη. Αρκεί να μένει πιστή στη δική της αλήθεια. Να λέει άφοβα αυτό που σκέφτεται, να εκρήγνυται μαινόμενη όταν χρειάζεται (και ενίοτε να προσβάλλει, όταν δε χρειάζεται), να κουβεντιάζει χωρίς αναστολές με τον Αφρικανό σεκιουριτά που γνώρισε στη δουλειά –η μόνη πραγματικά γνήσια, δίχως ατζέντα σχέση συντροφικότητας που ξεδιπλώνει το φιλμ μαζί με εκείνη που αναπτύσσεται με το κοριτσάκι.

Δεν είναι λίγες οι στιγμές που η Πολά εξοργίζει με την ιδιοσυγκρασία της κι εσένα, τον θεατή. Που βρίσκεις τον εαυτό σου, την ίδια στιγμή που θαυμάζει την παθιασμένη πρωταγωνίστρια Λετισιά Ντος που το κατάφερε, να κουράζεται από την επιμονή της σκηνοθέτιδας να κρατά τον φακό της μόνιμα ευθυγραμμισμένο με την υστερία και τη σπασμωδικότητα του υποκειμένου της. Εύχεσαι να υπήρχαν περισσότερες «ανάσες», όπως στην κορύφωση της έξοχης σεκάνς στο στίπτι της απροετοίμαστης για την επίσκεψη της Πολά μητέρας της, ή το κοντινό του φινάλε, με την ετεροχρωμία των ματιών της αντηρωίδας να μιλά από μόνη της, συμπυκνώνοντας θεματικά το φιλμ. Εστω και μ' αυτή την αδυναμία στάθμισης, πάντως, τούτο το ντεμπούτο σου εντυπώνεται ως ένα από τα πιο διεισδυτικά γυναικεία πορτρέτα της πρόσφατης ευρωπαϊκής παραγωγής.

ΡΟΜΠΥ ΕΚΣΙΕΛ

LÉONOR SERRAILLE

Σεναριογράφος και Σκηνοθέτης.

Φιλμογραφία: 2017 Μια νέα γυναίκα, 2016/1 Body (Short) Διανομή: ONE FROM THE HEART.

